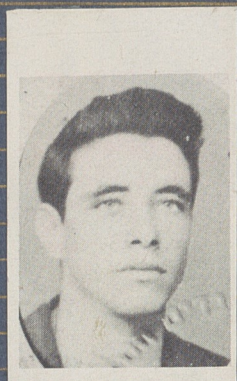

יעקב איטה

יעקב איטה

בן שמעון זחנה
נולד ביום כ"ז עבת
תש"ח 9.1.48
נפל ביום ז' סיון
תשכ"ז 15.6.67
מ.א. 2016009

יעקב איטח

יעקב נולד באורן, שבאלג'יר. בשנת 1948 עלתה משפחתו ארצה והשתקעה בטבריה. הוא למד בביה"ס הממ"ד "תחכמוני". יעקב מצב בריאותו הלקוי של האב, נאלץ היה יעקב לתת צוארו בעול הדאגה לפרנסה, וכך מגיל צעיר מאד נרתם לעבודת הטפסנות והפך להיות המפרנס העיקרי של המשפחה, שגדלה בינתיים. בפברואר 1966 נקרא לשירות סדיר בצה"ל. למרות המצב החמרי הקשה, שהיתה המשפחה נתונה בו, סרב יעקב לבקש דחיה. עד מהרה נתחבב על חבריו בצבא ועל מפקדיו, שהעריכו את תכונותיו הנאות: אחריות, מסירות ומשמעת. במלחמת ששת הימים, לקח חלק פעיל בקרבות בחזיתות השונות. משגברה המלחמה בחזית הסורית, הועברה פלוגתו צפונה. כאן יצא מן הקרבות האכזריים בשלום, ובשוך הקרבות, הספיק אף לבקר אצל הוריו בחג השבועות. אך משחזר למחרת אל בסיסו, הוטל עליו ועל חבריו לפנות בונקר סורי, שנכבש, מתכולתו. לרוע המזל, התפוצץ מוקש סורי שהיה בבונקר ליד גשר בנות-יעקב וחסל אותו ואת חבריו. יחד לחמו, יחד נפלו, ויחד נקברו בקבר אחים, בבית הקברות הצבאי בנהריה.

יעקב איתח

נולד בשנת 1947 בארון שבאלג'יר ועלה עם משפחתו ארצה בעודו ילד.

אביו, שבגלל מצב בריאותו לא נמצא לו מקום עבודה מסודר, הפך ל"עצמאי": מתקן פרימוסים. עסק זה שעסק בו, בסובבו ברחובות העיר ומכריזו על אומנותו, לא עמד לו בכלכלת משפחתו, אשר בינתיים נתרחבה.

אין פלא שכבר בנעוריו המוקדמים נחלץ יעקב לעזרת אביו ונרתם בעול הפרנסה. לבסוף הפך למפרנס עיקרי של בית אביו.

בפברואר 1966 נקרא לשירות בצה"ל. הוא לא ניסה לבקש דחייה מפני המצב בבית. יחד עם שירות החובה, הוא חיפש בצה"ל. חיי חברה ורמת חיים טובה יותר.

ואכן נתחבב יעקב על חבריו ומפקדיו. למודיעול כל ימי חייו הקצרים, קיבל על עצמו משמעת ומרות בלא ריטון.

בגבור המערכה בצפון, הועברה פלוגתו אל מול הגולן. המזל, לכאורה, שיחק לו: את ימי המלחמה האכזרית, הקשה עבר בשלום. בחג השבועות אף ביקר בבית.

אך למחרת החג, בעסקו עם חבריו לנשק בפינוי בונקר סורי מתכולתו, התפוצץ מוקש וקיפח את חייו.

הם הלכו מאתנו

הם הלכו בלי להשוב -
 כרבים אחרים -
 אם ישובו או לא לביתם;
 גורלו של העם
 לשמד או חיים
 נמסר להם.

ואולי בשעות מתיחות -
 עצבים-טרם-קרב,
 בנדוד השנה בלילות,
 המשיכו לרקום
 תלומות סידורים
 בחיים נטולי-סגנות.

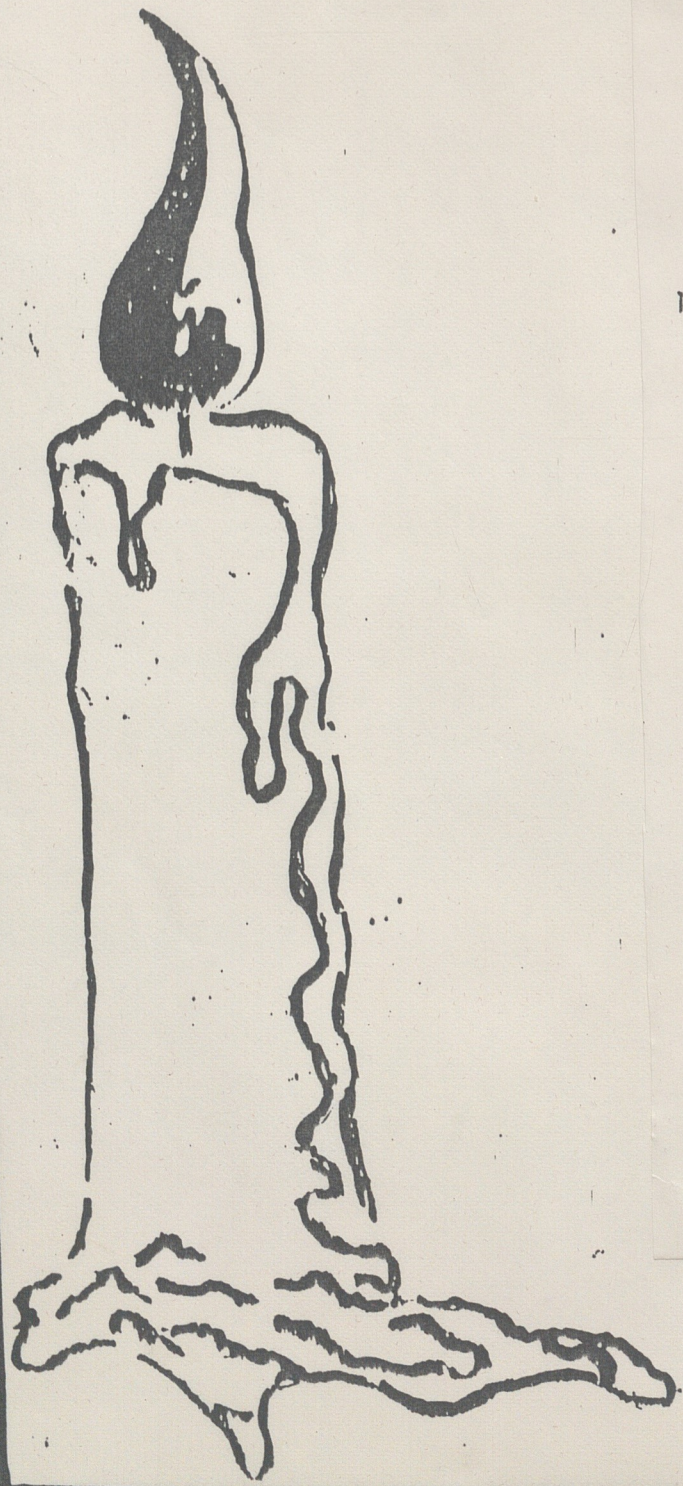
בתשכ"ו, השנה
 הראשון בסינן
 געשה סערת מלחמה,
 עת נפלו גבורים
 על רמת הגולן
 חיל אחו איתנים,
 רצדה אנמה.

ובפית עמדו אמהות ואבות,
 ילדים, רעיות ואחים
 הפיטו בחיי אל רמת הקרבות
 בעיני אסיה נמקית...
 ובלב תפילה לתבוסת האויב
 ולשלום הפנים.

שככו הקרבות ב' בסינן.
 האויב מרוסק ומוכס.
 חיילינו נחים על רמת הגולן
 ועיניהם תרות בחשש:
 דללו הטורים,
 נפקדים חברים יקרים.

הם נפלו על איחוד הפירה,
 על שחרור הנרדן וסיני,
 מצפון הגולן,
 מדרום עד טיראן -
 מה יקר ונכבד הקרבן!
 וביניהם ארגולד ומכיוף,
 ושלושה בעקובים,
 יצחק, יהודה, שלומן,
 אבנר ויוסף, ואלי
 ונסים וחסים -
 נשא את זכרם בגאון!

הם שוב לא ישובו
 עמוק היגון
 בלב אוהבים פואכים.
 במותם ציוו לנו
 גאונות נצחון
 וטני ביטחון,
 שאנו להם חייבים.

איטה, יעקב

בן שמעון וחנה. נולד ביום כ"ז בטבת תש"ח (9.1.1948) בעיר אורן אשר באלג'יר. בעודנו תינוק עלתה המשפחה לארץ. למד בבית-ספר יסודי דתי "תחכמוני" אשר בטבריה. היה טפסן לפי מקצועו באפיקים. מגיל ט"ו נאלץ לעבוד, לתמוך במשפחתו — בהוריו החולים ובאחיו הקטנים; מכאן שלא יכול להמשיך בלימודיו. היה שייך למועדון נוער ועל עליזותו חיבבו והעריצו אותו כל מבקריו. היתה לו נטייה ליצירת כל

כל מיני עבודות-יד בקונכיות ובהדבקתן. כאשר גויס לצה"ל בפברואר 1967 שירת ב"גולני" והיה חייל ממושמע שביצע כל משימה במסירות רבה, אך כעבור כמה חדשים פרצה מלחמת ששת הימים ובה נפל במוצבי בית-המכס העליון מעל גשר בנות-יעקב ביום ז' בסיון תשכ"ז (15.6.1967), בשעה שהתפוצץ בונקר של תחמושת. הובא למנוחת-עולמים בקבר-אחים בבית-הקברות הצבאי בנהריה.